

E-MOTHER

E-MOTHER

ponovo si
veza
sa svetom

ako to nije pupak
optički je kabl
sada, drugo
vlakno
što drži naše
kiseline,

tvoje reči
kolostrum spram mraka.

* * *

Kad otkriješ te dugačke rezove,
listovi hartije ili vlati trave,
da dovoljan je samo dodir
i već bude krv:
tvoje reči
upravljene ka mrtvim tačkama
ka mestima u senci
tanane i nečujne kao igle,

ponovo sam pokrivena
a da to ne znam.

* * *

Jedem jedno jaje
nedeljno, jer

su nam boje
zajedničke, i ja

se satirem, razbijam.
Ali pre svega

jer hoću da se vratim
samoj sebi, s nadom

da će jedno od četiri
zameniti

ono jaje
koje gubim svakoga meseca,

alfabet koji kaplje.

* * *

Ispod kestenova sabiraš ježeve
za svoju krunu
radnih dana,
i skidaš sebi gleđ tom krvlju,
vezove, opšive, unakrsni bod,
kilometre stvari:
izgubljena s tim nitima
među kestenovima
vrtiš se ukrug godinama
na jednoj stolici,
imaš tvrdi čauru kao štit
i nijedan prozor.

* * *

Pokrivači, peškiri, salvete,
jastučnice, stolnjaci i onda hvataljke,
napravićemo šanac
od ovih stvari
jer ih ne zaslužujem
jer sam ponovo povredila,
zato domećeš i jedan tik kolekciji
i gubiš vid,
oči, već gnjilo zrnevlje:
i više nemaš iglu u ruci
ocrtala bi liniju mog srca,
ne više cveće, životinjice ili šare.
Ove prnje koje me neće pokriti
jer sama u krevetu
jer s previše jaja u stomaku,
postajem zid, bedem,
celo utvrđenje na vrhu,
opkop od nove posteljine.

* * *

Ne vidim te kao osobu
već kao glas koji guli uho,
žestoko brujanje u plućima.
Svojim laganim plesom glave
pokazuješ isprepletane nerve,

tvoje odrane ruke
gobleni su.

* * *

Pamtiš lica
i imena
i kilograme srebra u fioci,
ali zaboravljaš otkucaje i moje vene izuvijane
od krvi koja se previše puta vraćala,
ovu moju kožu koja se više ne rumeni.
To srebro je balast,
escajg,
drži nas ovde
i daje znake duboko u parketu,
šine pravi,
od ulaznih vrata do u sobu
i obrnuto:
„ne izlazi, napolju je stalno tama“.

* * *

Prevodim ti život,
koristeći feng-šui, recepte

lepim ti glasne žice
štimujem ti glas koji si imala,
jezik
koji ti je upisan u telu

koji ti je sprala varikina, vetar, voda s tanjirā

ja ti ga još uvek čitam
u tim snimcima koje nosaš
kao što se nosi portfolio galeristima,

i u prašini udno fioka
i u onoj preostaloj u rukavicama

svih ovih godina kiselih kiša,
koje su ti kosti očistile kao srebrninu.

* * *

Pokazuješ mi rane, kao vojnik
svoju bitku
protiv druge tebe koja te razjeda
u očima, u kostima
u koži
koja ti je polako tetive odsekla,
celu unutrašnju nit koja te je držala,
gnjurca koji više ne izranja.

UZZBURKANA VODA

Okrećem glavu od tebe
prema drugom moru,
ostavljam tragove reči
brazde naših sećanja:
kaput mi zadržava oblik
a bila bih sneg na suncu.

I kao uzburkana voda
u mojoj glavi
svakom svojom reči
praviš mi krugove po jezeru srca.

Gubim se u tečnostima
splasnjavajući od plača
čša vode biću
stići ću s mora jednoga jutra.

Pij me u kapima
Pij me u gutljajima
da budem u tebi
u svakom tvom koraku.

IZGUBITI SE

Svaki san magla od telā,
pukle oči za svaki tvoj pogled.
Ako bi se svaki put,
kada se oznojim, izgubio,
bila bih na pravom putu.

Izgubiti se,
da se izgubimo:
biti crno mastilo
koje nas piše.

A ipak, vraćaš se u grlo svakoga jutra
nema tvog pokrova u mojoj postelji,
ne prolaziš kao groznica koja se suši,
ali to si ti, najcrnje mastilo koje me piše.

Izgubiti se,
da se izgubimo:
biti crno mastilo
koje nas piše.

Pališ sveću svog pogleda,
da bih te videla odavde, tako dalekog,
svetlost, na mojim rukama od vode,
odsajaj, kao s kašike.

*(S italijanskog preveo **Dejan Ilić**)*